

## Phần 12

### Chương 56

## Giá Y Máu - Cầu Thân Không Thành

**M**àn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ, trong thâm cung tối nay náo nhiệt hiếm có.

Sinh nhật Thái Hậu, Triệu Trinh thiết yến trong cung, chiêu đãi quần thần, chúc mừng Thái Hậu, triều thần đều chuẩn bị đại lễ, vào cung chúc thọ.

Bao đại nhân trong đám triều thần tuy không thích lễ tiết rườm rà, nhưng có những lễ nghi vẫn phải làm. Một chuyện như sinh nhật của Thái Hậu, tất nhiên không thể chậm trễ.

Nửa tháng trước, Công Tôn Sách đã vì chuẩn bị thọ lễ cho Thái Hậu, đưa ra cho mọi người cùng bàn bạc. Chỉ là bọn họ thường xuyên bận công vụ, mà thọ lễ của Thái Hậu lại không thể qua loa, không có ý kiến gì hay, bàn bạc nhiều lần cũng không quyết định được, cuối cùng lại do Hiểu Vân nghĩ ra ý tưởng.

Thái Hậu là quốc mẫu, trân bảo gì trên đời này bà chẳng có. Nếu đưa trang sức, hay nhân sâm tuyệt liên, đừng nói Bao đại nhân không lo được, cho dù lo được, trang sức cũng không thể sáng bằng của người khác, nhân sâm à, cũng không thể nhiều năm hơn của người khác. Cho nên, những thứ đó nhất định không thể dâng tặng. Đồ tặng cho Thái Hậu không cần quý trọng, mà phải đặc biệt và có lòng.

Hiểu Vân biết Thái Hậu hướng phật, đề nghị dâng tặng một cuốn kinh Phật do cao tăng đắc đạo sao chép. Chủ ý này rất hợp ý Bao đại nhân. Bao đại nhân có giao tình với trụ trì Tướng Quốc Tự, vì thế nhờ ông ta sao chép một quyển kinh Kim Cương, làm thọ lễ cho Thái Hậu. Người khác nhìn vào thấy có vẻ keo kiệt, nhưng đây là lễ vật dụng tâm thật sự, có thể khiến Thái Hậu vui mừng.

Sự thật chứng minh, suy nghĩ của Hiểu Vân rất đúng. Thái Hậu sau khi nhận được lễ vật rất thích, còn đặc biệt phái người tới phủ nha của Bao đại nhân cảm ơn.

Trong điện Khang Thọ, một chuỗi đèn lồng treo nối tiếp trên cao, đỏ au một mảnh, không khí vui mừng. Mấy trăm ngọn nến đỏ chiếu sáng rực toàn bộ bên trong điện.

Chính điện rộng rãi, hai bên điện đặt bàn trà, chính tề thứ tự, tổng cộng hai mươi bàn. Lúc này các bàn đều đã có người. Ngồi đầu tiên bên trái chính là Bát vương gia, đối diện bên kia là Bàng Cát. Tiếp theo là đám người Bao đại nhân, Vương thừa tướng.

Chính giữa chủ vị đặt một cái bàn lớn, bên trên bày điểm tâm, trái cây, ly rượu cùng trà. Ngồi ở chủ vị là Thái Hậu, mặt đầy tươi cười, đang nghe Bát vương gia nói chuyện. Triệu Trinh ngồi bên trái Thái Hậu, mặt cũng mỉm cười, ngẫu nhiên nói chuyện với Quách hoàng hậu ngồi bên cạnh vài câu.

Rượu qua ba tuần bắt đầu có ca múa giúp vui. Một đám vũ nữ y phục rực rỡ, nhảy múa giữa chính điện. Đàn sáo trống khuua, vũ y tung bay, không khí theo đó sôi động hơn rất nhiều.

Đúng vào lúc này, một thái giám vội vàng từ ngoài điện chạy vào. Tới chính điện thì trực tiếp tới bên cạnh Bát vương gia, trình lên một phong thư màu đỏ. Bát vương gia mở ra xem, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, vội đứng dậy tới bên cạnh thì thầm với Triệu Trinh mấy câu, vẻ mặt hẳn cũng rạng rỡ hẳn lên.

Lúc này nhạc đã dừng, Trần công công liền cho đội ca vũ lui xuống.

“Các khanh gia, Đại Tổng có hi sự!” Triệu Trinh nói với chúng triều thần, mặt mày hớn hờ, trong giọng nói khó nén kích động và kiêu ngạo.

Đám quan viên dừng nói chuyện, chăm chú nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh cười lớn, Bát vương gia vui vẻ nói.

“Vừa rồi biên quan có thiệp báo. Bình Tây đại nguyên soái Địch Thanh dụng binh như thần, đại phá Tây Hạ, lại lập kỳ công.”

Chúng thần nghe vậy đều mừng rỡ quỳ lạy chúc mừng, tung hô vạn tuế.

Triệu Trinh vui sướng gật đầu. “Hôm nay sinh nhật mẫu hậu, lại có thiệp mừng từ biên quan, thật là song hỷ lâm môn. Trẫm thật sự vui vẻ. Hôm nay trẫm nhất định phải cùng các khanh gia uống thêm mấy chén.”

Dứt lời, giơ ly rượu lên, chúng triều thần cũng vội vàng nâng chén.

“Cung chúc Thái Hậu thiên tuế phúc thọ vô cương, chúc mừng Hoàng Thượng biên quan đại thắng!”

Trong cung, dạ yến mừng sinh nhật Thái hậu vô cùng náo nhiệt, Khai Phong phủ tới nay cũng rất ồn ào.

Lô Phương mời chúng huynh đệ trong nha môn uống rượu. Đầu bếp đặc biệt mời từ tửu lâu tới, đặt ba bàn thức ăn và rượu, chỉ cần không bận việc, ai cũng đều có mặt.

Lô Phương tổ chức tiệc này trước là vì cảm tạ hỗ trợ của Khai Phong Phủ với Ngũ tử, sau là tạo quan hệ cho Bạch Ngọc Đường sau này ở Khai Phong phủ làm đương sai. Đương nhiên, những chuyện lôi kéo nhân tình này, Bạch Ngọc Đường khinh thường không làm. Lô Phương là huynh trưởng, đành xử lý thay hẳn, lúc nói với Bạch Ngọc Đường, tất nhiên chỉ nói là đáp tạ Khai Phong phủ.

Trong nha môn phần lớn là người hào sảng, trên bàn rượu mới qua mấy chén đã cùng Ngũ thử xung huynh gọi đệ thân thiết. Một đám người trong hậu viện phủ nha, uống rượu vung quỳên, vô cùng náo nhiệt.

“Đại ca, đệ đã lâu không uống rượu thoải mái thế này, hôm nay, thật sự là... thật sự là rất vui vẻ!” Từ Khánh gọi Lô Phương. Hắn nói lớn như vậy, vẫn bị âm thanh ồn ào xung quanh lấp xuống.

Lô Phương ngồi ở đầu, thấy mặt Từ Khánh đỏ bừng, cười lắc đầu. Huynh đệ này của hắn có lẽ là say rồi. Có điều hôm nay không có chuyện gì, kệ hắn đi.

“Đại... Đại ca, Tam đệ hắn, hắn say rồi.” Hàn Chương nhắc một ly rượu đổ vào miệng, sau đó trêu Từ Khánh.

Từ Khánh lườm Hàn Chương, thầm nghĩ người mới say, nói cũng lấp rồi, liền không thèm để ý tới hắn, nhắc một bầu rượu, la hét tìm huynh đệ uống rượu.

“Ngũ đệ! Ngũ đệ... Áy, Ngũ đệ đi đâu rồi? Ngũ đệ...”

Lách cách một tiếng, Tương Bình túm vai Từ Khánh, kéo hắn lão đảo trở về.

“Ngũ đệ có việc, người đừng làm phiền hắn, đến đây, ta uống với người.” Nói xong cầm bình rượu trong tay Từ Khánh rót vào miệng hắn.

Lô Phương đang định tới gần ngăn họ lại, Lý bộ đầu lại tìm hắn uống rượu. Lô Phương không thoát được, đành mặc bọn họ âm ỹ.

Trong nam viện, Hiểu Vân đang ôm trà nóng sưởi ấm bên chậu than. Tiểu Thúy vừa thêu thùa vừa thăm than thở.

“Tiểu thư, hậu viện bên kia ồn ào quá, những người đó cũng thật là, tối rồi còn âm ỹ như vậy, không cho ai ngủ nữa.”

Hiểu Vân híp mắt, xuyên qua bầu không khí lạnh lẽo nhìn chậu than cười nói: “Một đám đàn ông tụ tập một chỗ, không đợi họ say ngủ hết sẽ không yên tĩnh được.”

“Thật không hiểu, uống rượu có gì hay chứ.”

“Ha ha, Thúy nhi, ta cũng không rõ, không bằng ngày mai em hỏi Vương Triều xem?”

“Tiểu thư!” Đối với sự chế nhạo của Hiểu Vân, Tiểu Thúy đã quá quen, có điều nhắc tới Vương Triều, nàng vẫn không nhịn được muốn hờn dỗi một chút. Loại tâm sự này của nữ hài tử bị lấy ra nói đùa, cảm thấy rất xấu hổ.

Hai người đang nói chuyện câu được câu không, bỗng nhiên nghe bên ngoài phòng truyền tới tiếng đập cửa, sau đó một giọng nói dễ nghe vang lên:

“Hiểu Vân cô nương đã ngủ chưa?”

Hiểu Vân nghe được nhận ra ngay là giọng Bạch Ngọc Đường. Vốn định bảo Tiểu Thúy nói mình đã ngủ để đối phó với hắn. Nghĩ lại thấy không ổn, có một

số việc phải nói cho rõ ràng, nếu hấn đã tới thì cùng hấn nói cho rõ đi vậy. Vì thế bảo Tiểu Thúy đưa hấn tới phòng khách bên cạnh.

Bạch Ngọc Đường ngồi một lát trong phòng khách, Tiểu Thúy dâng xong trà nóng, Hiểu Vân mới khoan thai bước vào.

“Bạch Ngũ gia.”

“Hiểu Vân cô nương.”

Bạch Ngọc Đường thấy nàng ăn mặc ấm áp, trong tay còn ôm lô giữ ấm, mới biết thì ra nàng sợ lạnh như vậy.

Sau khi hai người ngồi xuống, Hiểu Vân cho Tiểu Thúy ra ngoài. Tiểu Thúy để cửa mở rồi lui xuống.

“Bạch Ngũ gia tìm ta có việc gì?” Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân hồi lâu, do dự một hồi, rồi mới thở dài một tiếng nói:

“Việc hôm đó ấy, ta vẫn chưa tạ lỗi nghiêm túc với người.”

Việc hôm đó, không cần giải thích, Hiểu Vân tất nhiên biết hấn nói tới việc gì.

Hiểu Vân hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói. “Việc ấy, không phải Bạch Ngũ gia có ý, Bạch Ngũ gia không cần để ý.”

“Không thể!” Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân có chút lo lắng. “Ngày ấy tuy ta thân bất do kỷ, nhưng quả thật ra đã mạo phạm cô nương. Việc Bạch Ngọc Đường ta đã làm tuyệt đối không viển cớ, tổn hại của người là do ta gây ra, ta sẽ chịu trách nhiệm. Hôm nay tới đây, một là tạ lỗi chính thức với người, hai là tới báo tin, ngày mai ta sẽ tìm người tới cầu thân với Công Tôn tiên sinh.”

Đối với thái độ thành khẩn của Bạch Ngọc Đường, Hiểu Vân vừa cảm khái, vừa đau đầu.

“Bạch Ngũ gia, ta tất nhiên tin vào nhân cách của người. Đối với việc này, ta thật sự không có một chút trách cứ hay oán hận gì người. Càng không cần người phụ trách. Việc này chúng ta đều quên đi, chỗ cha ta người cũng đừng nhắc tới. Ta không muốn khiến cha ta lo lắng.”

Bạch Ngọc Đường nhìn nàng gật đầu.

“Được, lúc ta cầu thân, tuyệt đối sẽ không nói ra.” Bạch Ngọc Đường nghĩ nàng không muốn phụ thân lo lắng, cho nên không muốn nói ra.

Hiểu Vân nghe cách nói của Bạch Ngọc Đường, có loại xúc động không biết phải làm sao, không khỏi nhìn trời thở dài nói.

“Bạch Ngọc Đường, ý của ta là, người không cần vì chuyện này mà cưới ta! Người cũng không cần tới chỗ cha ta cầu thân.”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Hiểu Vân, “... Vì sao?”

Hiểu Vân xoa trán cười khỏ nói. “Vì sao? Được rồi, trực tiếp chính là: ta không muốn gả cho ngươi.”

“Nhưng mà...” Bạch Ngọc Đường chưa lúc nào không biết nói gì như lúc này, đối với lời nói của Hiểu Vân, hẳn thật sự không biết nói gì cho phải.

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà thân thể ngươi...” Đã bị ta nhìn thấy, chạm qua. Bạch Ngọc Đường không nói tiếp câu sau, đối với Hiểu Vân hẳn thật sự khó có thể mở miệng.

Hiểu Vân biết hẳn muốn nói cái gì. Giờ phút này, nàng vô hạn cảm thán sự cổ hủ của cổ nhân, cho dù người phóng khoáng như Bạch Ngọc Đường cũng không thoát khỏi suy nghĩ này. Nàng thật sự không biết phải nói với hắn thế nào.

“Bạch Ngọc Đường, nếu ngươi có thời gian, vậy tra xem cái tên khốn kia trốn đi đâu, sau đó đem hắn băm thây vạn đoạn. Về phần ta à? Ta vô cùng khẳng định với ngươi, ít nhất cho tới bây giờ, ta thật sự thật sự thật sự một chút cũng không muốn gả cho ngươi. Cho nên, sau này đừng nhắc lại nữa, tuy ta không ngại, nhưng ngươi nhắc tới khiến ta cảm thấy không thoải mái. Còn nữa, ngươi trăm ngàn đừng có tới chỗ cha ta cầu thân! Bằng không, bằng không ta đẩy ngươi xuống nước đó!”

Hiểu Vân nói liên một hơi rồi đứng dậy bỏ đi. Để lại Bạch Ngọc Đường ở đó trừng mắt ghen hòng, nửa ngày không thốt nên lời. Mà trong lòng lại dậy lên mùi vị khó hiểu. Là mất mát? Hay là thờ phào nhẹ nhõm?

## Chương 57

### Không Như Ta Muốn

Nhiệm vụ của Bạch Ngọc Đường trong ngày đầu tiên, chuyện thứ nhất là hộ tống Bao đại nhân vào triều. Vốn dĩ đây là việc của Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu đang ở trong thiên lao chưa ra, mà Trương Long Triệu Hồ hôm nay phải đi báo tin, vì thế tới lượt hắn ra sức.

Hộ tống Bao đại nhân vào triều cũng là việc đơn giản, chỉ là dậy sớm, đợi Bao đại nhân chuẩn bị xong, đi cùng kiệu của Bao đại nhân tới cửa cung, sau đó ở phòng nghỉ trong cung đợi Bao đại nhân hạ triều, rồi cùng nhau trở về.

Lại nói tiếp, việc này mặc dù đơn giản, nhưng việc nhìn như đơn giản này, với Bạch Ngọc Đường mà nói lại không hề dễ dàng. Nhất là thời gian chờ ở phòng nghỉ. Bạch Ngọc Đường là người nóng vội, bình thường không thể ngồi yên, bảo hắn chuyện gì cũng không làm mà cứ ngồi yên một chỗ, với hắn mà

nói chính là khổ hình. Hơn nữa, hôm nay không biết có chuyện gì trên triều, qua giờ hạ triều đã lâu, đại đa số quan viên đều đã trở về, nhưng không thấy Bao đại nhân đâu.

Bạch Ngọc Đường có chút không kiên nhẫn, lại không thể rời đây, đành đi tới đi lui trong đại sảnh. Trong đại sảnh còn lại hẳn cùng bốn năm hộ vệ của các quan viên, mọi người đều quen biết nhau, liền tốp năm tốp ba ngồi uống trà nói chuyện phiếm, giống như rất quen với tình huống này.

Bạch Ngọc Đường thấy vậy cảm thấy kỳ quái, liền tới gần hỏi thăm, các đại nhân khác đã đi lâu như vậy, vì sao Bao đại nhân còn chưa hạ triều?

Người trả lời hẳn tên Phùng Ký, là người của phủ Vương thừa tướng. Thì ra những người còn lại, lần lượt là người của Bát vương gia, Vương Thừa tướng, Bàng thái sư và Trương đại nhân. Bốn người bọn họ cùng với Bao đại nhân đôi khi sẽ ở lại sau khi bãi triều, bị Thánh Thượng triệu tới Ngự thư phòng nghị sự. Dụng phải việc nhiều, khó giải quyết, năm người này thảo luận qua lại, thời gian sẽ kéo dài. Mà hôm nay, bọn họ chỉ sợ có chuyện tranh luận kịch liệt nên mới lâu như vậy.



**T**rong ngự thư phòng, Triệu Trinh nhìn hai nhóm người đang giằng co trước mặt mà đau đầu. Trương Nghiêu Tả cùng Bàng Cát hai người luôn nhất trí lập trường, còn Bát vương gia lại thiên về Bao đại nhân. Vương thừa tướng tuy cũng có cùng ý tưởng với Bao đại nhân, nhưng vì chức vị của mình, thường xuyên duy trì thái độ trung lập. Còn Triệu Trinh đối với chuyện quốc sự quan trọng, luôn muốn nghe ý kiến khác nhau của họ, một khi có chuyện, chỉ cần Vương thừa tướng không tỏ thái độ, việc đó sẽ không thể quyết định, bởi vì hai chọi hai, không ai thuyết phục được ai.

Lúc này, đề tài bọn họ đang thảo luận là việc phòng vệ biên phòng, một chút cũng không thể qua loa.

Đêm qua lúc quân báo truyền đến, trong lòng Triệu Trinh vô cùng vui vẻ, ngay cả nằm mơ cũng muốn cười. Nhưng không thể ngờ chỉ cách năm sáu canh giờ, tam quan lại có tấu chương, không phải tin tức gì tốt, nói biên cương truyền tin Bình Tây đại tướng quân Địch Thanh có ý câu kết với Tây Hạ, ý đồ phản quốc.

Hai tin tức này căn bản ngược nhau. Vốn dĩ cái gọi là hai nước giao chiến, chính là binh bất yên trá. Địch Thanh có công phá địch, người Tây Hạ hận thấu xương, dùng kế phản gián phát tán tin đồn tới bên kia cũng không phải không có khả năng. Triệu Trinh đương nhiên không ngu ngốc tin tưởng những tin đồn

đó. Nhưng người thượng tấu, ngôn từ chuẩn xác, hơn nữa biên phòng xa xôi, tình hình cụ thể hẳn không chính mắt thấy, không thể khẳng định trăm phần trăm điều gì.

Lúc này, Triệu Trinh tin tưởng trung thành cùng chiến tích của Địch Thanh, nhưng mặt khác, hẳn lại không thể bỏ qua tin tức kia, đang lúc mâu thuẫn rối rắm, nắm vị trọng thần của hẳn lại chia thành hai phe, bên nào cũng cho là mình đúng, càng khiến hẳn đau đầu không thôi.

Có điều, cuối cùng vẫn là Vương thừa tướng nghĩ ra một biện pháp trung hòa hai bên.

Wong Thừa tướng đề nghị, Địch Thanh đã gần ba mươi, chưa thành gia. Không bằng thừa dịp hẳn lập quân công, Thánh Thượng tứ hôn, coi như là thưởng công, gọi hẳn tức tốc hồi kinh thành hôn. Thứ nhất là hoàn thành đại sự chung thân cho Địch Thanh, thứ hai mượn cơ hội thử hẳn có lòng khác với Đại Tổng hay không. Mà chuyện này, nhìn bên ngoài cũng rất đàng hoàng hợp tình hợp lý. Nay Tổng quân đại thắng, Tây Hạ tạm thời sẽ không xuất binh tấn công, hẳn hồi kinh cũng không khiến biên phòng gặp nguy.

Biện pháp này khiến Triệu Trinh rất vui mừng, bèn chuẩn tấu.

Bao đại nhân tin tưởng vững chắc Địch Thanh sẽ không phản quốc, vốn không muốn Địch Thanh bị thử như vậy, nhưng Triệu Trinh đã quyết định, ông tranh cãi nữa cũng vô dụng, liền không nói gì thêm, cũng không tiếp tục tranh luận.

Sau khi thương nghị xong mọi chi tiết, viết xong thánh chỉ, lập tức tám trăm dặm khẩn cấp đưa tới Nhận Môn Quan.



**T**riển Chiêu từ thiên lao trở về, lúc tới phủ nha, Bao đại nhân vẫn chưa từ trong cung trở về, hẳn liền tới thẳng nam viện tìm Công Tôn Sách, kết quả rất không khéo Công Tôn Sách không có ở đó, lại gặp được Hiểu Vân.

“Triển đại nhân, ngài đã trở lại?”

Hiểu Vân đứng ở cửa phòng, cười đón tiếp Triển Chiêu.

Triển Chiêu cười gật đầu, “Hiểu Vân, Triển Chiêu tìm Công Tôn tiên sinh, tiên sinh có nhà không?”

Hiểu Vân lắc đầu, “Cha tôi tới hiệu thuốc rồi. Triển đại nhân tìm cha tôi có việc gì?”

Triển Chiêu gật đầu, “Nếu Công Tôn tiên sinh không ở nhà, vậy ta tới sau vậy.” Nói xong đang định xoay người rời đi, lại bị Hiểu Vân gọi lại.

“Triển đại nhân không bằng ngồi xuống uống chén trà nhé? Cha tôi sắp về rồi.”

Triển Chiêu quay lại, nhìn Hiểu Vân đứng dưới mái hiên cười nhợt nhạt với hắn, trong lòng âm áp, không tự chủ bước tới.

“Được, phiền Hiểu Vân vậy.”

Hai người ngồi trong phòng khách, cách một bàn tròn.

“Triển đại nhân, đây là hoa cúc trắng hái xuống vào tiết trùng cửu, phơi nắng chế thành trà hoa cúc, pha với cầu kỷ mà thành. Hai vị này rất bình thường, không phải vật gì hiếm lạ, nhưng uống vào mùa đông không tệ.”

“Hoa cúc hạ hỏa, nhuận phế, mà cầu kỷ đối với việc dưỡng thể, có hiệu quả bổ dưỡng âm áp. Đang vào lúc mùa đông rét muốt, trà cúc hoa cầu kỷ có thể tăng cường thể chất, đề phòng cảm lạnh.”

Hiểu Vân một tay cầm bình, một tay nâng ống tay áo rộng thùng thình, hơi nghiêng đầu cười nhợt nhạt, vừa châm trà cho Triển Chiêu, vừa mềm mại giải thích tác dụng của trà. Nước trà nóng hổi, róc rách trôi ra từ ấm trà, họa ra một đường cong duyên dáng. Khói trắng mờ mịn chậm rãi tỏa ra, tầm mắt bỗng trở nên mơ hồ.

Triển Chiêu lẳng lặng nhìn, sự điềm tĩnh này khiến hắn có chút hoảng hốt. Người trước mắt khiến hắn có cảm giác không đúng, giống như một bức họa, đẹp như vậy, yên tĩnh như vậy, khiến người ta không nhìn được muốn đưa tay chạm vào, nằng, có tồn tại hay không.

Đợi hắn nhận ra, tay hắn đã đưa tới nơi.

“Triển đại nhân?” Hiểu Vân nhìn cánh tay Triển Chiêu vươn tới, vẻ mặt ngạc nhiên.

Triển Chiêu sững người, lập tức không dấu vết chuyển tay nhắc chén trà, đưa lên mũi hít một hơi, sau đó uống một ngụm.

“Mùi thơm ngọt lành, quả nhiên là trà ngon.”

Hiểu Vân cười cười, cũng rót cho mình một chén, hai tay cầm chén xoay xoay trong lòng bàn tay.

“Còn có thể giúp ấm tay nữa!”

Triển Chiêu mỉm cười, gật đầu.

Hiểu Vân cúi đầu nhìn vụn hoa cúc trôi nổi trong chén trà, Triển Chiêu lại nhìn tuyệt vọng chưa tan ngoài cửa sổ, yên lặng uống trà. Hai người yên tĩnh một hồi mới mở lời.

“Triển đại nhân, Hiểu Vân có một chuyện muốn nhờ.”

Triển Chiêu quay đầu, nhìn nàng, “Hiểu Vân có chuyện gì, Triển Chiêu có thể giúp được thì cứ nói ra.”



Hiểu Vân ôm chén trà, nhìn bình trà trên bàn, do dự trong chốc lát mới nói ra.

“Chuyện đó, Bạch Ngọc Đường, cùng tôi... Việc này, xin Triển đại nhân đừng nói cho cha tôi biết. Tôi... Tôi không muốn người lo lắng.” Hiểu Vân lắp bắp nói xong một câu, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi.

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân cúi đầu, không thấy ánh mắt nàng, chỉ thấy mi mắt khẽ buông, như phiến lá khẽ run run.

“Được, ta đồng ý.”

Hiểu Vân như được đại xá, thở hắt ra.

“Cám ơn Triển đại nhân.”

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, một hồi lâu sau mới buông chén trà trong tay.

“Hiểu Vân, chúng ta thành thân được không?”

Trầm mặc trong nháy mắt, Hiểu Vân lập tức trợn mắt đứng lên, đẩy ngã ghế, đánh rơi chén trà, lách cách binh bang một trận vang lên.

“Ngài ngài ngài ngài ngài ngài... Ngài nói cái gì?”

Hiểu Vân mở to hai mắt, không dám tin nhìn Triển Chiêu. Nàng có phải nghe nhầm không? Hắn nói muốn cùng nàng “thành thân”? Đây là chuyện gì? Trong hai tư giờ, đã có hai nam nhân nói muốn kết hôn với nàng!

“Ta nói, chúng ta thành thân được không?” Triển Chiêu yên lặng nhìn Hiểu Vân, nhẹ giọng khẳng định lại.

“Vì sao?” Hiểu Vân trừng Triển Chiêu. Hiện tại hắn ngồi, nàng đứng, nàng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của hắn.

Trên mặt Triển Chiêu hiện lên một tia xấu hổ cùng thẹn thùng, đem tầm mắt chuyển về phía ngoài cửa sổ.

“Buổi tối hôm đó...” Mới có bốn chữ, Triển Chiêu đã cảm thấy mặt mình nóng như có thể luộc trứng rồi. Nghĩ tới đêm hôm đó bọn họ ăn ngủ trong rừng, tìm hắn không ức chế được đập không còn thứ tự.

Hiểu Vân nheo mắt nhìn Triển Chiêu.

“Triển đại nhân có phải muốn chịu trách nhiệm với Hiểu Vân không?”

Triển Chiêu bị Hiểu Vân hỏi như vậy, ngây ra một lúc, nhìn Hiểu Vân mà không biết trả lời thế nào. Nói là vì chịu trách nhiệm, có phải rất tổn thương người ta không?

Hiểu Vân thấy Triển Chiêu chần chờ, nghĩ hắn đồng ý, trong bụng một trận tức giận bùng lên. Chịu trách nhiệm chịu trách nhiệm, lại là chịu trách nhiệm! Chỉ có một việc nhỏ như vậy, nàng còn chưa bị làm sao, lại khiến hai nam nhân tranh nhau tới chịu trách nhiệm. Nàng cần sao? Nàng không cần!

“Không cần.” Hiểu Vân nặng nề buông ra hai chữ, bên trong giọng nói có cơn giận mơ hồ.

Triển Chiêu thấy nàng sắc mặt rất khó coi, biết nàng tức giận không nhẹ. Nhưng hắn lại không biết vì sao nàng tức giận, liền đứng dậy.

“Hiểu Vân, Triển Chiêu thành tâm.”

Hiểu Vân tiếp tục trừng mắt nhìn Triển Chiêu, cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, nhưng ngực vẫn không khống chế được phập phồng lên xuống.

“Hiểu Vân biết Triển đại nhân thành tâm “chịu trách nhiệm” với Hiểu Vân, nhưng Hiểu Vân không cần. Việc đêm đó là ngoài ý muốn. Triển đại nhân biết rõ, ta vẫn là người trong sạch, tại sao lại nói muốn “chịu trách nhiệm”? Còn nữa, cho dù là muốn chịu trách nhiệm, cũng là chuyện của Bạch Ngọc Đường, liên quan gì tới Triển đại nhân? Hiểu Vân thật sự không nghĩ ra vì sao Triển đại nhân phải chịu trách nhiệm với Hiểu Vân? Cho nên, Triển đại nhân từ nay về sau chớ nhắc tới chuyện này với Hiểu Vân. Hiểu Vân còn có việc, Triển đại nhân cứ tự nhiên.”

Một hơi nói hết lời, Hiểu Vân xoay người không quay đầu chạy đi. Bỏ lại Triển Chiêu vẻ mặt kinh ngạc đứng ở chỗ cũ.

“Hiểu Vân...” Nàng hiểu lầm rồi!

Hiểu Vân chỉ cảm thấy trong đầu có một cơn giận khó chịu nổi, phun không ra, nuốt không trôi, khiến nàng hoảng hốt. Từ trong phòng đi ra, chỉ một lòng muốn dốc sức mà chạy, giống như muốn quăng lại hết những cảm giác không vui này. Không để ý bên ngoài có ai, đúng lúc đụng phải Công Tôn Sách vừa về tới nơi, được liệu văng hết xuống đất.

“Hiểu Vân, chạy vội như vậy làm gì?”

Hiểu Vân không dừng lại, chạy tiếp ra ngoài.

Công Tôn Sách không hiểu ra sao, vẻ mặt bất đắc dĩ, đành ngồi xuống gom được liệu lại.

Triển Chiêu từ trong phòng khách đi ra, thấy Công Tôn Sách đang thu gom được liệu dưới đất, mà bóng dáng Hiểu Vân đã không còn, liền tiến lên giúp Công Tôn Sách.

“Công Tôn tiên sinh.”

Công Tôn Sách ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

“Triển hộ vệ, Hiểu Vân nó...”

Triển Chiêu có chút co quắp, trầm mặc trong chốc lát mới nói:

“Một lời khó nói hết.”

## Chương 58

### Nguyên Soái Địch Thanh

**H**iểu Vân một đường chạy như điên, cũng không biết từ lúc nào đã rời khỏi Khai Phong phủ. Lúc dừng lại nàng đã không biết mình đang ở nơi nào.

Nhìn người đi tới đi lui, gương mặt những người đó đối với nàng đều quá xa lạ, xa lạ giống như tòa thành này. Không ai biết nàng, không ai hiểu nàng, ngay cả nói chuyện cũng phải cố kỵ, cẩn thận. Hiểu Vân bỗng cảm thấy bi thương. Thế giới này không phải thế giới của nàng; thân thể này không phải thân thể của nàng; mà cuộc đời này, có phải là cuộc đời của nàng không?

Đột nhiên không muốn trở lại Khai Phong phủ, không muốn nhìn thấy bọn họ. Nàng hưởng thụ hào quang của Công Tôn Hiểu Vân, hưởng thụ mọi thứ vốn thuộc về nàng ấy. Tình thương của Công Tôn Sách, tình cảm tỉ mỉ của Tiểu Thúy, còn có... sự quan tâm của Triển Chiêu.

Nàng biết Triển Chiêu xuất phát từ hảo tâm, nhưng lúc nghe được những lời ấy, nàng không kiềm chế được kích động và khổ sở. Nàng biết, kỳ thật nàng không chịu đựng nổi. Mà nàng lại không muốn lộ ra sự yếu đuối của mình trước mặt người khác, đành phải nổi giận, dùng phần nộ để che giấu sự chột dạ của mình.

Công Tôn Hiểu Vân thích Triển Chiêu, vậy Triển Chiêu thì sao? Có phải cũng có ý với Công Tôn Hiểu Vân? Cho nên hẳn đối với nàng luôn dịu dàng, tốt bụng. Hẳn đối tốt với nàng, vì nàng là “Công Tôn Hiểu Vân”, mà câu nói vừa rồi, cũng là nói với “Công Tôn Hiểu Vân”.

Hiểu Vân cười khổ, biết như vậy thì sao? Từ lúc nào bắt đầu để ý như vậy? Nghĩ tới những chuyện này, không phải tự tìm phiền não sao? Hiểu Vân lắc đầu xua đi những cảm giác hỗn loạn của mình, đi không có mục đích. Bất tri bất giác lại tới Nam Thanh cung.

Nam thanh cung cách Khai Phong phủ tương đối xa, Hiểu Vân từng cùng Bao đại nhân tới đây một lần. Không ngờ đi một hồi lại tới đây. Hiểu Vân đứng ở cửa cung, nhìn tấm biển đen chữ đỏ treo ở trên cao khắc ba chữ “Nam thanh cung”, không khỏi nở nụ cười.

Lúc này, có một cỗ kiệu đang từ bên trong đi ra, Hiểu Vân liền xoay người tránh sang một bên. Bỗng nhiên nghe có người gọi nàng, quay lại thấy cỗ kiệu đã dừng trước cửa, một nha hoàn đang đi tới.

“Hiểu Vân cô nương, xin dừng bước, nương nương nhà chúng ta có lời.”

Hiểu Vân quay lại nhìn, Địch nương nương đang ngồi trong kiệu, vén màn cười với nàng.

Hiểu Vân vội tới gần thi lễ với Địch nương nương: “Hiểu Vân bái kiến nương nương.”

Địch nương nương hình như đang rất vui vẻ, mặt đầy ý cười: “Hiểu Vân sao lại ở đây? Tới tìm bản cung sao? Có điều thật không khéo, bản cung đang muốn đi ra ngoài.”

Hiểu Vân lắc đầu, cười trả lời. “Hiểu Vân chỉ là quá nhàn nhã, tùy tiện đi một chút, không ngờ lại ngang qua nơi này, tình cờ gặp nương nương.”

Địch nương nương gật đầu, “Chúng ta thật là có duyên phận.”

Từ sau lần gặp trước, Địch nương nương rất có hảo cảm với Hiểu Vân, thấy nàng không có việc gì liền muốn gần gũi hơn: “Nếu Hiểu Vân không có việc bận, không bằng đi cùng bản cung đi!”

“Nương nương đang muốn đi đâu, Hiểu Vân đi cùng chỉ sợ không thỏa đáng.”

“Bản cung muốn tới Tướng Quốc Tự thắp hương khẩn nguyện, nếu người cùng đi, có thêm người nói chuyện càng tốt, làm gì có chuyện không thỏa đáng?”

Hiểu Vân vốn quá nhàn nhã, đang sợ không có chỗ đi, liền sẵn khoái đồng ý.

“Nếu nương nương có lòng mời, Hiểu Vân cung kính không bằng tuân mệnh.”



**T**riển Chiêu sau khi rời khỏi nam viện đã không thấy bóng Hiểu Vân. Đang định ra ngoài tìm, đúng lúc Bao đại nhân hồi phủ, lại tìm hắn có việc. Triển Chiêu đành phải đi làm việc cho Bao đại nhân trước. Dù sao công việc quan trọng hơn, hơn nữa, việc của Hiểu Vân cũng không thể nhất thời nôn nóng.

Làm một việc liền mất luôn một ngày. Đợi tới lúc chiều tối, Triển Chiêu mới được rảnh rỗi. Có điều hắn tìm toàn bộ trước sau Khai Phong phủ cũng không thấy Hiểu Vân đâu, trong lòng không khỏi bối rối.

Triển Chiêu đi một vòng trở lại nam viện, Tiểu Thúy đang thu dọn quần áo.

“Tiểu Thúy, người hôm nay có gặp tiểu thư nhà người không?”

“Triển đại nhân. Tiểu Thúy từ sáng đã không thấy tiểu thư, Triển đại nhân cũng không thấy sao?”

Triển Chiêu lắc đầu, hai hàng lông mày nhíu chặt. Nàng đi đâu rồi? Tại sao đến giờ còn chưa trở về!

Tiểu Thúy thấy Triển Chiêu vẻ mặt nghiêm túc, cũng bắt đầu lo lắng.

“Triển đại nhân, tiểu thư sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Người không cần lo lắng, Hiểu Vân không sao. Ta ra ngoài tìm xem, có lẽ về trễ thôi.” Triển Chiêu an ủi Tiểu Thúy xong xoay người vội vàng đi. Trong lòng bắt đầu thấy không yên. Chương Lăng hiện giờ không biết đang ở đâu, hẳn sẽ không làm hại Hiểu Vân nữa chứ?

Triển Chiêu rời khỏi phủ nha không bao lâu, liền thấy một bóng dáng quen thuộc từ xa đi tới, cảm thấy vui mừng, vội vàng chạy qua.

“Hiểu Vân, nàng đi đâu vậy, sao về muộn thế?”

Hiểu Vân nhìn bộ dáng lo lắng của Triển Chiêu, lập tức giải thích:

“Tôi theo Dịch nương nương tới Tướng Quốc Tự nên về muộn. Khiến Triển đại nhân lo lắng rồi.”

Triển Chiêu thấy nàng nói chuyện vẫn như trước, còn hàm chứa ý cười, lòng bình tĩnh lại, nghĩ nàng không còn tức giận như lúc sáng, nhẹ nhàng thở ra.

“Đi về trước đã, tiên sinh nếu vẫn không thấy nàng đâu sẽ nóng lòng.”

Hiểu Vân gật đầu, hai người sóng vai đi về, một đường trầm mặc.

Triển Chiêu theo Hiểu Vân về nam viện, tuy rằng hẳn muốn giải thích hiểu lầm buổi sáng, nhưng lúc này không phải thời cơ hay địa điểm tốt để nói chuyện. Vì thế định để lại sau, dù sao chuyện này phải hai người cùng ngồi xuống nói chuyện mới được. Chỉ là hẳn không ngờ tới, hoãn lại lần này, là hoãn lại rất lâu.

Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu nhận được thánh chỉ. Ở Thọ châu có kẻ cướp thường lui tới, đốt giết bắt người cướp của, thủ đoạn tàn nhẫn, dân chúng không chịu nổi nữa. Chương quản địa phương lại bất lực, đành dâng tấu xin triều đình giúp đỡ. Triệu Trinh ban thánh chỉ cho Triển Chiêu, tới Thọ châu diệt phi.

Chuyện tình bất ngờ, Triển Chiêu đi vội vàng, cũng chưa kịp nói gì với Hiểu Vân, chỉ vội từ biệt rồi lập tức rời khỏi Khai Phong. Đi một chuyến tới hơn một tháng.



**Đ**êm, rất sâu, rất lạnh. Gió lạnh thổi vù vù, cuộn cuộn kéo theo lá rụng cuốn trong không trung. Cảnh cây trụi lá, phương bắc lạnh lẽo, đông ngày càng tới, trời ngày càng lạnh.

Dưới ánh trăng lạnh lùng, cả tòa thành Khai Phong yên tĩnh chỉ còn lại tiếng gió bắc. Dân chúng trong thành đã chìm trong giấc ngủ dưới chăn bông. Nhưng trong phủ nha Khai Phong, vẫn còn hai ngọn nến khi tối khi sáng.

“Cha, sao cha còn chưa nghỉ ngơi?”

Mấy ngày nữa là đông chí, mùa đông phương bắc thật sự quá lạnh. Đinh Hiểu Vân vốn là người phía nam, không quen với khí lạnh nơi này. Lúc này nàng chỉ muốn nằm ỏ trong chăn, nhưng thấy ánh nến trong phòng Công Tôn Sách, vẫn nhịn không được tới xem một chút.

“Còn một ít văn kiện chưa sửa xong, ngày mai phải đưa đại nhân xem rồi.” Nói xong cầm một quyển sách, nhích lại gần ánh nến, mắt nhú lại tiếp tục đọc. Hiểu Vân thấy vậy liền thấp thêm một ngọn nến đặt lên bàn, lại về phòng lấy thêm một chiếc áo choàng khoác cho Công Tôn Sách: “Cha, cẩn thận cảm lạnh.”

Công Tôn Sách vỗ vỗ tay nàng, “Ta xem thêm một chút, con đi ngủ trước đi.”

“Vậy con đi ngủ trước, cha cũng đừng muộn quá.” Nói xong rời khỏi thư phòng.

Đóng kín cửa phòng, nhìn ánh sáng le lói phát ra từ bên trong, không khỏi cảm khái, người của Khai Phong phủ đều cuông công việc.

Lại một trận gió lạnh thổi qua, Hiểu Vân khép chặt vạt áo, mùa đông của Khai Phong thật quá lạnh! Ôm tay chuẩn bị trở về phòng, lúc xoay người chợt thoáng thấy hai bóng đen trên nóc nhà, ngẩng đầu nhìn kỹ lại không thấy gì. Hiểu Vân nhú mắt, nhìn kỹ lần nữa, nóc nhà quả thật không có gì. Hiểu Vân cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ là ảo giác? Chắc không phải bóng cây chứ!

Đang nghĩ, đột nhiên một cái bóng từ đầu tường nhanh chóng nhảy xuống, lúc rơi xuống không có một tiếng động. Chỉ thấy một đôi mắt đảo lên, trong bóng tối phát ra màu xanh lá. Hiểu Vân rùng mình, nhìn kỹ mới phát hiện thì ra là một con mèo đen.

Hiểu Vân vốn không thích mèo đen, cứ cảm thấy thứ này tà ma. Phàm là trong phim ảnh xuất hiện mèo, nhất là vào giữa đêm hôm, luôn có chuyện xấu xảy ra. Hiểu Vân cảm thấy trong lòng không yên, cũng không dám đứng đó, vội trở về phòng.



**T**rái qua hơn hai mươi ngày lặn lội đường xa, Trần quan Bình Tây đại nguyên soái Dịch Thanh, cuối cùng về tới kinh thành. Một ngày này, đường phố Khai Phong phủ so với ngày thường náo nhiệt hơn rất nhiều.

Hai bên đường đứng đầy người, náo nhiệt ồn ào, dân chúng đều muốn nhìn thấy phong thái uy phong của đại nguyên soái trong truyền thuyết, người người đều nghển cổ muốn nhìn cho rõ.

Nói tới Địch Thanh này, chính là một nhân vật truyền kỳ.

Địch Thanh xuất thân bản hàn, từ nhỏ đã ôm chí lớn, năm mười sáu tuổi, anh trai hắn cùng người làng ấu đã, Địch Thanh chịu tội thay, bị “bắt tội nhân tòng quân, xóa bỏ tên cùng hộ tịch”, bắt đầu kiếp sống quân doanh của hắn. Bảo nguyên nguyên niên (năm 1038), thủ lĩnh tộc Đảng Hạng Lý Nguyên Hạo xưng đế ở tây bắc, thành lập Tây Hạ. Tống triều tuyển quân ra biên ải, Địch Thanh trúng tuyển, được phong làm Duyên châu chỉ huy sứ, khi đó hắn vẫn chỉ là một binh lính cấp thấp. Nhưng cũng từ lần chiến sự này, hắn trong khoảng thời gian ngắn đã vươn đến vị trí hôm nay.

Trong trận chiến với Tây Hạ, hắn dũng mãnh thiện chiến, nhiều lần làm tiên phong, lãnh binh đoạt quan trăm tướng, trước sau phá được thành Kim Thang, Hựu Châu, tiêu hủy mấy vạn học lương thảo của Tây Hạ, thu được hai ngàn ba trăm học lương, năm ngàn bảy trăm con gia súc, cũng chỉ huy binh lính ở những vị trí quan trọng thực hiện sửa cầu, chỉnh trang lại tường thành, thực hiện chiêu an, chặn rừng, lập trại, dựng nhiều công sự lớn, “toàn nhắm vào những điểm yếu của địch”.

Mỗi trận chiến hắn đều tóc tai bù xù, mang mặt nạ đồng, đi trước làm gương, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, trong thời gian hai năm, tham gia mười ba trận chiến lớn nhỏ, thân trúng tám lần tên mà không hề khiếp sợ. Trong một lần tại trận chiến An Xa, Địch Thanh thân chịu trọng thương, nhưng “nghe thấy giặc tới, đứng thẳng xông lên”, đấu tranh anh dũng, trong trận chiến Tống Hạ, lập lớp lớp chiến công, thanh danh cũng theo đó vang lừng, khiến binh lính Tây Hạ nghe tên đã sợ mất mật. Bởi vậy, Triệu Trinh phong hắn làm “Trấn quan Bình Tây đại nguyên soái”, thống soái quân đội ở biên thù, trấn thủ tam quan.

Nhưng mà, bọn họ đứng trong gió lạnh hồi lâu, vẫn không nhìn thấy nghi trượng của Địch nguyên soái, đừng nói tới chính bản thân hắn ta. Trong đám người bắt đầu có kẻ bàn tán.

“Không phải nói hôm nay trở lại sao? Sáng sớm ta đã chờ ở chỗ này, sao lâu vậy rồi còn chưa thấy một bóng người thế?”

“Đúng vậy đúng vậy, có phải bị hoãn lại rồi không?”

“Có phải tin tức sai rồi không?”

“...”

Nguyên nhân đại nguyên soái xuất hiện, mọi người đều xôn xao phỏng đoán. Có điều dân chúng không thấy gì để xem, liền dần dần tản đi.

Kỳ thật, đại nguyên soái trong miệng mọi người, đã sớm có mặt khi cửa thành vừa mở không lâu. Nhưng mà hắn không dẫn binh, cũng không có nghi

trượng, chỉ mang theo hai gã thân binh, ba con khoái mã, quất ngựa vào thành. Giờ phút này, hấn đang ở Ngự thư phòng điện thánh.

## Chương 59

### Hôn Kỳ Đến Gần

**T**riệu Trinh hôm nay không vội vã, trong lúc rảnh rỗi còn xem hoàng lịch chọn ngày đại hôn giúp Địch Thanh. Lúc này đang cùng nhạc phụ tương lai của Địch Thanh, Binh bộ thượng thư Hà Liệt đàm luận việc này, bỗng có thái giám quản sự vào báo.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Địch nguyên soái yết kiến. Hiện đang ở ngoài ngự môn chờ lệnh.”

Triệu Trinh mừng rỡ nói: “Tuyên.”

Địch Thanh, thân cao bảy thước, mày rậm mắt to, tư thái hùng vĩ, lòng dạ rộng lớn. Tuy rằng đã qua tuổi ba mươi, nhưng vẫn phong nhã hào hoa. Chinh chiến nhiều năm, mặc dù trên người hấn để lại rất nhiều vết sẹo to nhỏ, nhưng không chút ảnh hưởng tới sự sắc sảo của hấn. Dáng người cao lớn, một thân quan phục màu đỏ đậm, càng tôn thêm tư thế oai hùng phấn chấn uy phong.

“Mặt tướng tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Triệu Trinh nhìn Địch Thanh quỳ một gối dưới điện, cảm thấy rất vui mừng, mặt đầy ý cười.

“Địch khanh bình thân.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Địch Thanh theo lời đứng dậy bước sang một bên.

Quân thân hai người hàn huyên khách sáo một phen, Triệu Trinh liền nhắc tới chuyện tứ hôn.

Địch Thanh một lòng đều ở quân vụ, đối với việc hôn phối của mình, thứ nhất không để trong lòng, thứ hai không rảnh bận tâm. Thê tử, hiện tại đối với hấn mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao. Đối với việc tứ hôn của Triệu Trinh, Địch Thanh tuy không để bụng lắm, nhưng cũng không có ý kiến gì, thánh chỉ đã ban, việc hôn nhân của hấn với thiên kim của Hà Liệt là chuyện ván đã đóng thuyền, không đổi được nữa. Hoàng Thượng hỏi ý nguyện của hấn, chỉ là hỏi cho có thôi. Vì thế, hấn lấy lý do quân vụ làm trọng, từ chối thêm mấy câu rồi lĩnh chỉ tạ ơn, lại trước mặt Triệu Trinh cùng Bát vương gia thi lễ với nhạc phụ.

Hà Liệt rất vui mừng, cười đến nỗi nếp nhăn trên mặt cũng hiện rõ. Con gái có thể gả cho một đại nguyên soái chiến công hiển hách, phụ thân như ông ta cũng coi như có mặt mũi.



Triệu Trinh đối với chuyện này rất hài lòng, liền tuyên bố hôn kỳ vào hai ngày sau, do Bát vương gia và Địch nương nương làm chủ hôn. Cũng dặn Địch Thanh nhanh chóng chuẩn bị để cưới Hà Kim Liên qua cửa.

Địch Thanh nhận lệnh xong, liền rời khỏi ngự thư phòng.

Địch Thanh chân trước vừa đi, Bàng Cát đã vội vàng thượng tấu, nói Địch Thanh đối với việc tứ hôn của Hoàng Thượng có ý thoái thác, có thể thấy có ý bất trung, hai lòng. Tên Bàng Cát này thật sự là thích gây thị phi, hơn nữa là loại thích nhặt xương trong trứng, chuyên bịa đặt.

Triệu Trinh nghe lão nói như vậy, có chút không chịu nổi, hơi tức giận bác bỏ lời tấu của lão. Địch Thanh sau khi nhận được thánh chỉ, lập tức ngày đêm ra roi thúc ngựa từ Nhạn Môn Quan xa xôi ngàn dặm chạy về kinh thành, sự chân thành này có thể thấy rõ ràng, tại sao câu đầu tiên của Bàng Cát lại có thể phỉ báng hắn được.

Lúc này, Trương Nghiêu Tả đúng lúc không có ở Ngự thư phòng, Bàng Cát lẻ loi một mình không ai giúp đỡ, trở thành cái đích cho Bát vương gia, Vương thừa tướng cùng Hà Liệt chỉ trích, ngay cả Triệu Trinh cũng không nể tình mà trách cứ, lão đành phải nộ ngậm miệng, không nói thêm nữa.

Địch Thanh sau khi rời khỏi Hoàng cung liền tới thẳng phủ Bát vương gia.

Địch Thanh xuất thân hàn hàn, từ thuở nhỏ đã không có người thân, vẫn luôn cô độc. Nhưng sau khi hắn dần có công tích, Bát vương gia vô cùng tán thưởng, lại trùng hợp Địch Thanh cùng Vương phi của Bát vương gia cùng họ, Địch nương nương liền nhận Địch Thanh làm nghĩa đệ. Hai người tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng tình cảm rất tốt. Từ đó về sau, Địch Thanh tại kinh thành đã có nhà, có người thân để hắn quan tâm. Địch Thanh càng quý trọng phần thân tình khó có được này. Do đó, sau khi hắn nhập cung báo cáo công việc, liền không dừng ngựa tới thăm tỷ tỷ kết nghĩa của mình.

Địch nương nương nhìn thấy Địch Thanh, kích động nước mắt rơi lã chã. Tỷ đệ hai người ân cần hỏi han, tâm sự một hồi lâu. Nếu không phải Địch Thanh còn có chuyện quan trọng cần xử lý, Địch nương nương sẽ giữ hắn lại Vương phủ dùng bữa.



**Đ**êm xuống, mọi người đều đã đi vào giấc ngủ. Giáo úy của Khai Phong phủ, là người gánh vác an toàn của kinh đô, mặc dù gió lạnh thấu xương, trong đêm khiến người ta thấy rét lạnh, vẫn phải đi tuần tra, một ngày cũng không thể bỏ.

Lúc này, Bạch Ngọc Đường cùng Trương Long Triệu Hồ ba người, đang đi trên con đường ở phía tây.

“Bạch đại nhân, Địch nguyên soái dũng mãnh thiện chiến, một mình canh giữ ải quan, vạn người không thể đi qua, khiến giặc Tây Hạ không dám xâm chiếm Đại Tống ta. Địch nguyên soái thật sự là trụ cột triều đình đó.”

Triệu Trinh dù chưa phong quan phẩm cho Bạch Ngọc Đường, nhưng hẳn cũng là do Hoàng Thượng khâm điểm ở Diệu Võ Lâu, đang nhậm chức ở Khai Phong phủ. Hơn nữa, võ nghệ của Bạch Ngọc Đường ngang ngửa Triệu Chiêu, đám người Vương Triều đối với Bạch Ngọc Đường cũng kính trọng giống như với Triệu Chiêu, gọi hắn là Bạch đại nhân.

Hai người Mã Hán cùng Vương Triều không biết có phải bất tự không hợp không mà thường xuyên thích tranh cãi. Lần này, Vương Triều khen ngợi Địch Thanh, Mã Hán liền không đồng ý nói:

“Nếu không phải Bao đại nhân công chính vô tư, quyết trừ gian nịnh, Địch nguyên soái làm sao có thể an tâm ở biên quan đánh giặc, chống lại Tây Hạ.”

Mặt thấy hai người này sắp lao vào tranh cãi, Bạch Ngọc Đường không muốn lỗi tai mình chịu tội, bắt đầu dĩ nói một câu.

“Hai người các ngươi nói đều đúng, Bao đại nhân an nội, Địch nguyên soái trấn ngoại, hai người bọn họ thiếu một cũng không được.”

Hai người lúc này mới yên lại. Đúng lúc đi tới phủ thượng thư, không ngờ lại nhìn thấy từ xa có một người đang đi tới.

Vương Triều Mã Hán nhìn nhau, nhanh chóng đi lên phía trước. Người tới mặc một thân trang phục thư sinh, cầm quạt cầm trong tay, túi vải trắng đeo trên người viết tám chữ lớn “Miễn phí xem mệnh, mong kết thiện duyên”. Nhìn trang phục và đạo cụ liền biết là người dựa vào miệng kiếm cơm. Nhưng mà đêm hôm khuya khoắt, lại không có người nào xung quanh, một thầy bói đi lang thang trên đường, khó tránh khiến người ta nghi ngờ.

“Thầy tướng số, muện như vậy ngươi đang làm gì, muốn đi đâu.”

Người nọ bình tĩnh nhìn bọn họ đáp.

“Đến nơi cần đến, đi nơi cần đi. Ba vị quan gia, tối nay trời có dị tượng, sao Văn Phúc cùng Võ Khúc gặp nhau, chính là điềm đại hung. Trong kinh thành mấy ngày tới sẽ có đại biến. Rường cột nước nhà bị đổ, trụ cột quốc gia bị hủy.”

“Cái gì sao Văn Khúc Võ Khúc, đừng có ở đây yêu ngôn hoặc chúng.” Mã Hán nghe xong giận dữ bước lên trách cứ.

“Lời thật khó nghe!” Người nọ lắc đầu, thờ dài nói.

Bạch Ngọc Đường gọi Vương Mã hai người. “Kẻ này cuồng ngôn, không cần để ý.” Sau đó liếc mắt nhìn hắn rồi bảo hắn rời đi.

Đợi người nọ đi rồi, Bạch Ngọc Đường lại bảo Mã Hán lặng lẽ bám theo sau.

“Người này bộ dạng khả nghi, người mau đi theo, nếu có gì khác thường chúng ta tính toán tiếp.”

Một tháng qua, Bạch Ngọc Đường ở tại Khai Phong phủ cũng không phải ngồi không, gặp chuyện không có được mười phần tư thế bộ đầu, cũng học được sáu bảy phần công phu.

Mã Hán lĩnh mệnh, lặng lẽ đuổi theo người nọ đi.



**T**rong thư phòng tại nội nha Khai Phong phủ, Bao đại nhân đang xem công văn, Trương Long báo lại, Địch nguyên soái đến phủ. Bao đại nhân vui mừng, vội buông công văn trong tay. Vừa bước ra vài bước đã gặp Địch Thanh đi tới.

“Bao đại nhân!” Địch Thanh chấp tay thi lễ với Bao đại nhân.

“Địch nguyên soái!” Bao đại nhân cũng hoàn lễ: “Đã lâu không gặp, Địch nguyên soái vẫn cứng cỏi như trước.”

“Đã lâu không gặp, Bao đại nhân vẫn phong thái không đổi!”

Hai người hàn huyên một phen rồi nhìn nhau cười. Công Tôn Sách tiến lên chào, Bao đại nhân cùng Địch Thanh liền ngồi xuống nói chuyện.

Hai người đã quen biết hơn năm năm. Bao đại nhân chủ văn, Địch Thanh chủ võ. Hai người tuy làm việc trong hai lĩnh vực không liên quan, nhưng đều trung thành tận tâm với Đại Tổng, vì triều đình tận trách. Mà hai người đều là người tính tình ngay thẳng, càng thêm quý mến nhân tài, nên quen biết không lâu đã rất tâm đầu ý hợp.

“Địch nguyên soái, hiện giờ biên cảnh thế nào?”

“Tây Hạ Lang chủ đã tâm bưng bưng, nhiều lần xâm nhập vào biên quan khiêu chiến. Mùa chăn thả gia súc sắp tới, qua không lâu nữa, sẽ tới mùa thu hoạch ở bên cảnh. Nếu không phải thánh mệnh khó cãi, bản nguyên soái quyết không bỏ lại quân vụ, rời khỏi biên quan.” Nói tới chiến sự ở biên quan, Địch Thanh khó tránh có chút bất đắc dĩ. Nay Tây Hạ như hổ rình mồi, hoàng đế lại rảnh rỗi nghĩ ra chuyện tứ hôn, khiến hắn thật sự khó nghĩ.

“Thánh Thượng cảm động và nhớ nhung công lao nguyên soái bảo vệ xã tắc, ban thưởng đại hôn, cũng là vì suy nghĩ cho nguyên soái.” Bao đại nhân tuy trong lòng biết nguyên do, nhưng không thể nói thẳng ra, chỉ có thể an ủi như vậy.

Địch Thanh thở dài, nói: “Cường địch chưa diệt, sao có thể lập gia đình?”

Bao đại nhân lắc đầu, “Nguyên soái, cái gọi là tu thân tề gia, trị quốc bình thiên hạ, đại trượng phu đối nhân xử thế, chỉ cần trong lòng có triều đình, cần gì khur khur giữ cái cũ? Nguyên soái dù muốn ở lại biên quan, bảo vệ quốc gia, cũng phải chiếu cố bản thân, thành gia lập nghiệp. Như vậy mới coi như hoàn mỹ!”

Địch Thanh nghe Bao đại nhân nói như vậy, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Nghe Bao đại nhân nói, Địch Thanh đã hiểu ra! Xin nhận lời chỉ dạy!”

Bao đại nhân cười, “Địch nguyên soái sắp đại hôn, tất nhiên có rất nhiều chuyện phiền phức cần làm, phải chuẩn bị cho tốt mới được.”

Địch Thanh gật đầu đứng dậy cáo từ.

Bạch Ngọc Đường cùng Vương Triều tuần đêm xong, lúc trở lại phủ nha đã quá canh hai. Sau đó Mã Hán cũng trở về.

“Người kia có gì khác thường không?”

Mã Hán lắc đầu, “Không có, hần tìm một gian khách điếm ở lại, thuộc hạ chờ bên ngoài nửa canh giờ cũng không thấy hần có hành động gì liền trở về.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, tuy rằng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không có việc gì vẫn tốt hơn có việc, có lẽ hần quá mẫn cảm thôi. Vì thế cho bọn họ lui xuống nghỉ ngơi, bản thân cũng trở về phòng đi ngủ.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Hiểu Vân đã tỉnh. Nhìn thời gian còn sớm liền muốn ngủ tiếp, kết quả không hiểu sao trong đầu có cảm giác hoang mang rối loạn, không có cách nào ngủ lại. Cuối cùng mở to mắt nằm trên giường tới tận bình minh.

Lúc dậy rửa mặt, lại không cẩn thận đánh rơi chén súc miệng. Chén men sứ rơi xuống đất liền vỡ nát. Tiểu Thúy không ngừng ồn ào vạ sự bình an. Hiểu Vân có chút mờ mịt nhìn tay mình, rõ ràng đã cầm rồi, vì sao đánh rơi được? Từ lúc sáng sớm đã tâm thần không yên, nhưng không biết lo lắng cái gì.

Sau đó nàng mới biết, đó chính là linh cảm.

“Tiểu thư, không tốt! Triển đại nhân bị thương.”

Lúc Tiểu Thúy xông vào trong phòng, ồn ào thờ đốc, Hiểu Vân lại đánh rơi một cái chén nữa. Nước nóng rơi xuống mu bàn tay, cũng không khiến nàng cảm thấy đau, chỉ kinh ngạc nhìn Tiểu Thúy.

“Người nói cái gì!”

“Triển đại nhân đã trở lại, ngài ấy bị thương, hơn nữa hình như rất nghiêm trọng.”

Tiểu Thúy còn chưa nói xong, Hiểu Vân đã lao ra khỏi phòng chạy thẳng tới chỗ ở của Triển Chiêu. Một đường chạy như điên, suy nghĩ lung tung, trong đầu

toàn bộ là bóng dáng của Triển Chiêu, còn có một câu không ngừng lặp đi lặp lại: Không sao, hẳn nhất định không sao.

## Chương 60

### Cha Con Họ Mạnh

**“T**riển đại nhân!”

Hiểu Vân một đường chạy vội, lúc tới chỗ Triển Chiêu đã thở dốc.

Trong phòng có nhiều người, Hiểu Vân không chú ý bọn họ là ai, vào phòng trực tiếp chạy tới trước giường. Lúc này Công Tôn Sách đang bắt mạch cho Triển Chiêu. Một tay đặt lên cổ tay trái của Triển Chiêu, một tay vuốt nhẹ chòm râu, nhíu hai hàng lông mày, ngưng thần suy nghĩ cẩn thận.

Hiểu Vân không dám quấy rầy, chỉ đứng một bên nhìn.

Triển Chiêu nằm ở trên giường, hôn mê bất tỉnh. Hốc mắt đen quánh, môi nhợt xanh, trên mặt không còn chút máu, thoạt nhìn là bị trúng độc. Triển Chiêu võ công cao như vậy, có thể hạ độc được hẳn, khẳng định không dễ. Hơn nữa, là ai có bản lĩnh như vậy, có thể hạ độc hẳn? Trái tim Hiểu Vân co lại, đi diệt phi sao lại biến thành như vậy trở về?

Vai của Hiểu Vân bị vỗ nhẹ vài cái, nàng quay đầu, phát hiện Bao đại nhân cũng ở trong phòng, đang đứng ở một bên, cũng mang vẻ mặt lo lắng.

“Đại nhân.” Hiểu Vân nhìn Bao đại nhân, “Triển đại nhân hẳn...”

“Hiểu Vân không cần quá mức lo lắng, có Công Tôn tiên sinh ở đây, Triển hộ vệ sẽ không có việc gì.”

Đang nói, Công Tôn Sách đã bắt mạch xong.

“Cha...”

“Công Tôn tiên sinh, Triển hộ vệ như thế nào rồi?”

Công Tôn Sách lắc đầu, “Đại nhân, đệ tử vô năng. Độc trong người Triển hộ vệ vô cùng bá đạo, nếu Triển hộ vệ không có nội lực thâm hậu, đóng lại huyết đạo, làm chậm tốc độ khuếch tán của độc tính, chỉ sợ đã sớm mất mạng. Mà muốn giải độc này, trừ phi có giải dược của người hạ độc, nếu không...”

“Nếu không sẽ thế nào?” Bao đại nhân truy hỏi.

“Nếu không, chỉ sợ thiên hạ không ai có thể giải.”

Bao đại nhân không dám tin nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn Triển Chiêu, run giọng nói.

“Thật sự không thể giải?”

Công Tôn Sách lắc đầu, quay đầu sang một bên: “Đệ tử hổ thẹn.”

Thì ra, chính tai nghe được Công Tôn Sách nói câu “đệ tử vô năng” chính là cảm giác này. Rất đau, rất xót xa, rất bất đắc dĩ.

“Cha, Triển đại nhân sẽ không, sẽ không cứ vậy mà chết được, nhất định có cách, nhất định đúng không?”

Hiểu Vân kéo ống tay áo của Công Tôn Sách, thấp giọng khẩn cầu hỏi. Triển Chiêu hẳn sẽ không cứ vậy chết đi, hẳn không thể.

“Hiểu Vân...” Công Tôn Sách nắm tay Hiểu Vân, vô lực lắc đầu, trong lòng chua xót vô hạn. Ông đọc thuộc hết y thuật trong thiên hạ, nghiên cứu thuật giải độc, không cầu giải hết độc trong thiên hạ, chỉ cần cứu được người bên cạnh mình là được, nhưng lúc này, cũng là lần đầu tiên ông thúc thủ vô sách.

Trong phòng, đột nhiên yên tĩnh. Hiểu Vân chỉ cảm thấy một trận chóng mặt, chân giống như không còn chạm đất, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn. Túm chặt lấy ngực, cố gắng nén lại từng trận đau đớn đang dồn lên. Mơ màng màng nghe có tiếng người nói.

“Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu không phải không thể cứu.”

Hiểu Vân ngẩng đầu, lúc này mới chú ý tới trong phòng còn có người khác. Một già một trẻ, một nam một nữ. Người lớn tuổi râu tóc bạc trắng, sắc mặt lại hồng nhuận, dáng người khỏe mạnh. Người còn lại dáng người yếu điệu, mình diềm động lòng.

Bao đại nhân vui mừng nhìn vị lão nhân đầu bạc kia: “Mạnh lão tiên sinh có diệu pháp gì sao?”

Hiểu Vân nhìn vị lão nhân khuôn mặt nghiêm túc kia ngần người. Mạnh lão tiên sinh? Chẳng lẽ đó là sư phụ của Triển Chiêu, Mạnh Nhược Hư? Vậy nữ hài tử kia, chính là Mạnh Xuân Ny. Nghĩ đến đây, Hiểu Vân mới vừa rồi còn rối rắm không thôi, lập tức yên lòng trở lại. Nếu Mạnh Nhược Hư nói có thể cứu, vậy là có thể cứu rồi.

“Cha, thật vậy sao?” Xuân Ny trông mong nhìn Mạnh Nhược Hư, cũng mang vẻ mặt chờ mong.

Mạnh Nhược Hư cúi đầu nhìn nàng, vỗ vỗ tay nàng: “Lời cha nói sao lại không thật.”

“Vậy xin Mạnh lão tiên sinh ra tay giúp đỡ.” Công Tôn Sách đứng dậy thi lễ với Mạnh Nhược Hư.

Mạnh Nhược Hư gật đầu, “Triển Chiêu là ái đồ của lão hủ, lão hủ tất nhiên sẽ không bỏ mặc. Sáu mươi năm công lực của lão hủ, nếu giúp Triển Chiêu bứt ra độc tố, không phải là không thể.”

“Nếu đã vậy, làm phiền Mạnh lão tiên sinh.” Bao đại nhân cảm kích nhìn Mạnh Nhược Hư.

“Không dám.” Mạnh Nhược Hư đáp ứng xong, mọi người liền ra khỏi phòng.

Lúc Hiểu Vân thay mọi người đóng cửa, chợt bắt gặp ánh mắt mơ hồ có chút suy tư của Mạnh Nhược Hư. Hiểu Vân sững sốt, nhưng không dám nghĩ nhiều, đóng cửa lại rồi chờ ở bên ngoài.

Trong phòng vô cùng im lặng, không có chút âm thanh. Trong sân viện cũng rất im lặng, Hiểu Vân cùng Xuân Ny đứng ở hai bên. Hai người đều không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm cửa phòng. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách trở lại nha môn trước, để lại hai người xa lạ với nhau, chỉ nhìn cửa phòng không nói chuyện gì.

Nói là xa lạ cũng không hẳn. Ít nhất Hiểu Vân biết Mạnh Xuân Ny, trong phim đã biết qua. Mà Xuân Ny chân thật trước mắt này, lại không giống với hình tượng trong phim mà nàng biết.

Cô nương này thoát nhìn khoảng mười bảy mười tám tuổi, diện mạo xinh xắn, mặc dù mặc áo dày, cũng không khó nhận ra dáng người yếu điệu, rất có phong tình của nữ nhi, nhưng không có khí chất điềm đạm thanh thuần đáng yêu như tưởng tượng.

Hiểu Vân nhìn sơ qua Xuân Ny vài lần, rồi không để ý tới nàng nữa, ngăn người nhìn cửa phòng.

Nửa canh giờ thật quá dài, Hiểu Vân vẫn dựa vào cột trụ hành lang, duy trì tư thế không đổi. Mãi tới khi cửa phòng trước mắt mở ra, Hiểu Vân mới động đậy.

Xuân Ny cũng vậy, cứ đứng yên một chỗ.

Mạnh Nhược Hư xuất hiện ở cửa, sắc mặt không tốt lắm, có chút tái nhợt, không hồng nhuận giống như vừa nãy. Trên trán phủ một lớp mồ hôi, kẽ dính trên mái tóc bạc. Thân hình cũng không ổn, giống như nháy mắt già đi rất nhiều.

Xuân Ny vội tới gần đỡ Mạnh Nhược Hư: “Cha, cha sao rồi?”

Mạnh Nhược Hư suy yếu lắc đầu, “Chỉ hơi mệt một chút, không ngại.”

Xuân Ny gật đầu, “Vậy sư huynh thì sao?”

“Sư huynh người không sao nữa rồi.” Mạnh Nhược Hư liếc mắt nhìn Hiểu Vân, lúc này nàng mới tới gần.

“Mạnh lão tiên sinh vất vả, Hiểu Vân thay mặt Bao đại nhân cùng trên dưới Khai Phong phủ tạ ơn cứu mạng của Mạnh lão tiên sinh với Triền đại nhân.”

Mạnh Nhược Hư lạnh nhạt khoát tay, “Đây là việc lão hủ cam tâm tình nguyện, Công Tôn cô nương không cần cảm tạ.”

Hiểu Vân thấy ông nói như vậy, không nói gì thêm. Xuân Ny thấy thân thể Mạnh Nhược Hư suy yếu, liền đề nghị dìu ông về nghỉ ngơi, lại bị Mạnh Nhược

Hư cự tuyệt: “Người đi xem sư huynh người thế nào, hấn cũng cần được chăm sóc, cha năm một lát sẽ khỏe lại.”

Nói xong, đẩy tay Xuân Ny ra, gật đầu chào Hiểu Vân rồi đi vào căn phòng bên cạnh phòng của Triển Chiêu.

Xuân Ny nhìn Mạnh Nhược Hư đi vào, đang muốn vào phòng Triển Chiêu, lại quay lại nhìn Hiểu Vân.

“Công Tôn cô nương cũng vào thăm sư huynh ta chứ?”

Hiểu Vân nhìn nàng, khẽ lắc đầu: “Nếu Triển đại nhân đã vô sự, Hiểu Vân sẽ đi báo tin tức tốt cho Bao đại nhân. Triển đại nhân còn cần Mạnh cô nương chiếu cố nhiều hơn.”

Chắc là Xuân Ny không dự đoán được Hiểu Vân ngay cả cửa phòng cũng không vào, có chút kinh ngạc, ngây người chốc lát mới gật đầu đi vào trong.

Hiểu Vân nhìn cửa phòng đóng lại trước mặt, trong lòng nổi lên một trận chua chát, nhưng không cho phép mình nghĩ nhiều, xoay người rời khỏi.

“Vân nha đầu!” Mới bước ra khỏi sân mấy bước, đã gặp phải Bạch Ngọc Đường, hấn đang vội vàng chạy tới.

“Ngũ Ca.”

Hiểu Vân ban đầu lúc gặp Bạch Ngọc Đường đã gọi thẳng tên hấn, sau đó trải qua chuyện trên Hãm Không Đảo liền gọi hấn là Bạch Ngũ gia, có điều cách gọi này không duy trì được lâu. Có một lần Bạch Ngọc Đường nổi giận, nói hấn không chịu nổi Hiểu Vân trái một câu Bạch Ngũ gia, phải một câu Bạch Ngũ gia, hấn nghe thấy cả người không được tự nhiên, mãnh liệt yêu cầu nàng sửa lại cách gọi. Theo như hấn nói, cho dù gọi hấn là chuột bạch cũng thấy thoải mái hơn Bạch Ngũ gia, lúc ấy Hiểu Vân thật sự gọi hấn là chuột bạch. Có điều, cũng chỉ là đùa vui một chút thôi.

Bởi vì tính cách Bạch Ngọc Đường khá tùy ý, lúc ở cạnh cũng không cần cố kỵ nhiều, so với người khác, Hiểu Vân vẫn thích ở cạnh hấn hơn. Bạch Ngọc Đường sau khi ở lại Khai Phong phủ làm sai dịch, hai người thường xuyên gặp nhau, dần dần quen thuộc hơn, không giữ lễ tiết quá nhiều nữa, dần dần trở thành xưng hô như hiện tại.

“Nghe nói Triển Chiêu bị thương rất nghiêm trọng?” Bạch Ngọc Đường ngăn Hiểu Vân lại hỏi.

“Đã không sao rồi.” Hiểu Vân thấp giọng đáp.

Bạch Ngọc Đường hồ nghi nhìn Hiểu Vân, “Người sao lại rầu rĩ như vậy?”

Hiểu Vân ngẩng đầu, trừng mắt lườm Bạch Ngọc Đường. “Làm gì có?”

Bạch Ngọc Đường muốn nói là có, có điều thấy ánh mắt không tốt của nàng, liền không nói thêm.



“Ta đi nhìn hấn.” Nói xong liền đi vào trong viện.

Hiệu Vân vội giữ chặt tay áo hấn: “Đừng đi, trong phòng hấn có người.”

Bạch Ngọc Đường xoay người lại, tò mò hỏi “Ai?” Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách, còn có Trương Long Triệu Hồ Vương Triệu Mã Hán đều đang ở nha môn, còn có ai ở đây?

“Mạnh Xuân Ny, sư muội của Triển đại nhân, cũng là con gái của ân sư và ân nhân cứu mạng của hấn.”

“Ồ!” Bạch Ngọc Đường bừng tỉnh đại ngộ, gật gật đầu. “Thì ra là thế!”

Hiệu Vân bị giọng điệu có chút khoa trương của hấn chọc cười, lườm hấn một cái.

“Đã biết còn không tránh đi, chẳng lẽ ngươi muốn tới làm bóng đèn?”

Nói xong, bước vội bước vàng chạy lấy người, Bạch Ngọc Đường cũng vội đi theo.

“Bóng đèn là cái gì vậy?” Bạch Ngọc Đường rất tò mò. Hấn phát hiện Hiệu Vân thỉnh thoảng sẽ nói ra mấy từ cổ quái mà hấn không hiểu. Ở chung hơn tháng, hấn đã có chút nghe mà không thể trách. Có điều, ngẫu nhiên khi có từ mới xuất hiện, hấn vẫn vô cùng hiếu học không ngại học hỏi.

“Bóng đèn? Bóng đèn chính là tên đáng ghét cản trở người ta nói chuyện yêu đương!” Nàng bởi vì không muốn làm bóng đèn, cho nên mặc dù muốn nhìn hấn tận mắt, cũng phải nhin lại.

“Bóng đèn có quan hệ gì tới việc cản trở người khác nói chuyện yêu đương?”

Hiệu Vân liếc mắt nhìn người đi bên cạnh, cả giận nói: “Bạch Ngọc Đường, ngươi nhàn rỗi lắm sao? Nếu trong nha môn không có việc gì, vậy ngươi đi tìm con gián thối kia đi, hơn một tháng rồi vẫn không có tin tức gì. Hãm Không Đảo các ngươi chỉ có năng lực như vậy thôi à?”

“Áy, Vân nha đầu, ngươi hôm nay tức giận có chút lớn đó! Xảy ra chuyện gì rồi?” Bạch Ngọc Đường đen mặt nhìn Hiệu Vân tò mò.

Hiệu Vân lườm hấn: “Ta gần đây hỏa vượng.”

“Thật sao?” Bạch Ngọc Đường cười.

Hiệu Vân không để ý đến hấn, “Ta đi bốc thuốc cho Triển đại nhân. Ngươi đừng có đi theo.”

Nói xong liền bỏ đi, Bạch Ngọc Đường đứng từ xa nhìn bóng dáng nàng biến mất, sau đó quay người đi về hướng khác.

“Mạnh Xuân Ny? Ta thật muốn tới xem thử thế nào.”